

opbygge en socialistisk anti-EF-organisation, i opposition mod den bredere anlagte "Folkebevægelsen mod EF", og opnåede hermed at splitte sine sparsomme kræfter yderligere op. Resultatet blev da også en ubetinget fiasko¹⁷³. I det hele taget har EF-spørgsmålet, først og fremmest det arbejde der blev kanaliseret gennem Folkebevægelsen mod EF, givetvis betydet et afgørende stød mod interessen for et aktivt solidaritetsarbejde med Vietnam. Potentielle aktivister blev ganske enkelt rekrutteret til Folkebevægelsen mod EF snarere end til de mange solidaritetsorganisationer.

Nogle Vietnam-aktiviteter blev der dog budt på. F.eks. da Sydvietnam i februar 1971 – med amerikansk støtte – invaderede Laos. Ved invasionens start arrangerede DDV den 8/2 1971 en demonstration fra den amerikanske ambassade til Christiansborg, hvor 400 mødte op¹⁷⁴. Et initiativ fra Vietnam 69 den 27/3 1971 faldt tilsyneladende bedre ud, men det nød nu ikke den store mediebevågenhed. Kun Land og Folk og Vietnam 69's blad Vietnam Information omtalte demonstrationen, som begge steder blev angivet til at have omkring 10.000 deltagere¹⁷⁵. DDVs forsøg på at skabe en egentlig kampagne til fordel for Laos led skibbrud; man iværksatte en pengeindsamling under parolen "Maskingeværer til Laos", der imidlertid kun indbragte 2000 kroner¹⁷⁶. Det må således konkluderes at invasionen i Laos ikke rigtig fik nogen direkte betydning for Vietnambevægelsen i Danmark.

DDV arrangerede også en Indokina-uge – en videreudvikling af Vietnamugerne – i København i dagene 17-24/4 1971, hvor man fik uddelt et stort antal foldere og løbesedler, og hvor den afsluttende demonstration ifølge egne opgivelser samlede 15.000 deltagere¹⁷⁷. En ganske tilsvarende uge i oktober 1971 gav dog DDV en gevaldig dukkert. Kun 600 deltog i demonstrationen denne gang¹⁷⁸.

Havde de ikke-parlamentariske initiativer omkring Vietnam ikke så stor succes som tidligere var der til gengæld kommet skred i den parlamentariske side af sagen. Det skyldtes først og fremmest at Socialdemokratiets holdning var ændret. Forståelsen for at USAs engagement var forkasteligt og farligt og dømt til at lide skibbrud var vokset gennem årene, og efter at partiet gik i opposition i 1968, da VKR-regeringen dannedes, blev holdningen justeret så den lå på linje med Frode Jacobsens, Anker Jørgensens mfl. Dette skift er sandsynligvis blevet forstærket af de nordiske broderpartiers holdning. Sveriges socialdemokratiske regering havde allerede i 1969 anerkendt Nordvietnam, og da Norge i marts 1971 fik en socialdemokratisk regering, sagde statsminister Bratteli allerede i sin tiltrædelseserklæring den 18/3 at Norge ville oprette diplomatiske forbindelser med Nordvietnam.

De danske socialdemokrater bragte emnet på bane i en udenrigspolitisk

forespørgselsdebat i folketinget den 18/3 1971, da Per Hækkerup på vegne af SF og sit eget parti stillede dagsordensforslag om anerkendelse af Nordvietnam. Begrundelsen var at dette ville "fremme udsigterne til en politisk løsning af Indokinakonflikten". Forslaget fremsattes igen den 31/8 1971, men blev begge gange afvist af regeringspartierne. At forslagene ikke kun var udslag af at Socialdemokratiet var gået i opposition og derfor havde friere hænder, sås af at den socialdemokratiske regering der kom til efter folketingsvalget den 21/9 1971 som en af sine første handlinger anerkendte Nordvietnam: allerede i åbningstalen slog Krag dette fast, og beslutningen effektueredes 25/11 1971, samme dag som Norges anerkendelse¹⁷⁹. Hermed var et hovedpunkt opfyldt for den del af Vietnambevægelsen der havde grupperet sig om Vietnam 69.

Den danske anerkendelse var af stor betydning. Sammen med Norge blev Danmark det første NATO-land der oprettede diplomatiske forbindelser med Nordvietnam og dermed aktivt gik imod den amerikanske politik. Samtidig åbnedes der for en omfattende officiel bistand til Vietnam, som langt oversteg hvad velmenende initiativer som Giro 1616 og Vietnam 69 nogensinde havde kunnet klare: bistanden androg omkring 1980 ialt 591 millioner kr. og blev hermed det største beløb, Danmark i perioden gav til et enkelt land¹⁸⁰.

Den socialdemokratiske politik fik også afgørende betydning for de sidste store Vietnam-aktiviteter i Danmark.

Den ene var "Den internationale Undersøgelseskommissions" 3. samling på Christiansborg 10-16/10 1972. Kommissionens første samling havde ligget i Stockholm i 1970, den anden i Oslo 1971¹⁸¹, og nu blev Vietnam 69 bedt om at arrangere den tredje i København. Vietnam 69 nedsatte en bred forberedelseskomite med repræsentanter fra alle dele af den danske vietnambevægelse¹⁸² og tog samtidig initiativ til at sende Frode Jakobsen til Nordvietnam i sommeren 1972 med henblik på at vidne om digebombardementerne for tribunalet, en rejse som fik en fyldig mediedækning¹⁸³. Den ny statsminister Anker Jørgensen åbnede sessionen med en tale, hvori han fordømte de amerikanske bombardementer og helt klart udtrykte holdningen:

"Jeg ønsker USA ud af Indokina"¹⁸⁴.

Såvel Anker Jørgensens blotte tilstedeværelse som hans markante udtalelse stod i skærende kontrast til Krag-regeringens mange obstruktionsforsøg i forbindelse med Russel-tribunalet fem år tidligere, og sessionens entydige dom over USAs krigsforbrydelser blev bredt accepteret¹⁸⁵. De eneste utilfredse indenfor Vietnambevægelsens rækker var – DDV. De mente, med Ellen Bruuns ord, at det var "afslørende og skandaløst" at Anker Jørgensens